

L'oferta d'Espanya

written by Jaume Gras i Bartrolí | 27 de febrer de 2019

L'amenaça del procaç president de la FAES als empresaris del Pont Aeri de reeditar el Decret de Nova Planta ens il·lumina sobre quin ha estat i quin és el full de ruta de l'Estat espanyol. Penso que li hauríem de fer cas. Ens equivocariem si penséssim que el discurs correspon a l'ideari d'un personatge enfollit o que la proposta d'arraconament final respon solament a la voluntat del tripartit ultranacionalista. Crec que ens ho estan anunciant ben "clar i castellà". El president de les FAES és el comissionat. Aquesta és l'oferta d'Espanya.

I, si no és així, en nom de qui parlava el president dels serveis d'estudis i d'intel·ligència de la gola profunda? Ho feia únicament en nom de l'entitat subvencionada que presideix? Algú creu que ho feia sense el consentiment tàcit del cap de la piràmide del poder?

És l'entramat que conforma l'arquitectura de l'Estat, en ple, qui de manera coordinada, tenaç i implacable, dedica tots els recursos i tota la seva capacitat política, jurídica, policial, comunicativa i espiritual, també la corresponent a les altes jerarquies religioses, no ho oblidem, per subjugar i si pot eliminar la nació catalana que tanta ombra i nosa els fa.

En aquesta gran creuada s'hi aboca tota la força del "hueso del Estado" amb el servei, lògicament, dels governs de torn que fan, quan toca, el paper d'escolanet per executar, ara en el marc d'una "democràcia avalada per Europa", la seva obsessió contra la nostra nació. Si Mariano Rajoy s'hagués mogut un sol centímetre del camí assenyalat, hauria estat retirat d'escena immediatament. L'oferta de l'Estat espanyol és aquesta i el paper "dialogant" del govern socialista de Pedro Sánchez aspirava a marcar el ritme de la nostra desmobilització, emblanquinar en la mesura del possible

l'injust macrojudici i guanyar temps. Quan sigui l'hora, si els cal, els socialistes estaran allà on els pertoca. Defensant com un sol home la seva nació-estat espanyola. Com ho van fer el mes d'octubre de 2017. Com sempre.

Règim rere règim, la carpeta catalana ha estat present de manera prioritària en tots els governs que l'han anat adaptant amb la intensitat i la duresa pertinent segons els avatars històrics. No cal acudir ni al segle XVI, ni a la llarga nit del franquisme per entendre aquest comportament. No cal recordar tampoc les frases infames com la de "Barcelona ha de ser bombardeada cada cincuenta años". La nostra memòria personal ja ens dona fe d'aquesta pertinaç línia d'actuació. Quan es va produir el cop d'estat del 23F encara no feia ni un any que s'havia constituït el primer govern de Jordi Pujol. No van poder-ho suportar més. La pulsio de la "unidad" va superar les recomanacions i formes de la democràcia, amb Constitució inclosa, acabada d'estrenar.

El cop d'estat va justificar la LOAPA que, si bé va ser escapçada inicialment pel Tribunal Constitucional d'aquell moment, va significar el tret de sortida dels canvis que sense pressa s'han anat executant: una política de "Reconquista" executada en funció del moment i les circumstàncies. L'entrada a Europa i a la moneda única van obligar a refredar l'ànsia. Les promeses socialistes de millorar l'autogovern amb un nou Estatut durant el tripartit es van convertir en el parany necessari per poder aixecar el vell text estatutari i generar una oportunitat d'or per capar el nou document via Tribunal Constitucional, ara sí, convertit en una eina fidelíssima al servei de l'Estat. O acceptàvem com a xais l'arbitrària resolució d'aquest "selectiu" sanedrí o bé ens revoltàvem, com així ha estat. Bingo!, i "A por ellos". Atrapats i estigmatitzats en qualsevol de les dues opcions.

L'Estat espanyol té un pla secular per a la Nació Catalana. És tan evident com ho són les particulars relacions internacionals que mantenen des de fa segles les nacions

europnees entre si. Espanya mai ens reconeix com a nació en públic, però té ben clar que ho som quan actua punitivament. Ho fa des de les més altes institucions i des del clavegueram. Podem fer el repàs de les escandaloses actuacions que ha perpetrat en ple segle XXI en l'època de la "transparència informativa". Fóra bo elaborar una enciclopèdia-inventari del gotim de maleses institucionals, polítiques, socials, econòmiques, jurídiques, comunicatives, eclesiàstiques, policials i altres, més complicades per ara de demostrar, que servirien per sistematitzar tot aquest protocol repressor i per disposar per a les futures generacions d'una memòria ben endreçada i sistematitzada de les malvestats d'aquest període.

Si pretenem enfrontar-nos al difícil moment que vivim i garantir la pervivència de la nació i les esperances dels nostres, cal no defugir dels fets. És l'única manera d'adoptar una estratègia correcta i, sobretot, prendre altre cop la iniciativa. No crec que la valoració sigui radical, ni hiperventilada, com diuen ara molts dels que fa pocs temps es creien que eren els més decidits de tots. Una altra cosa és què volem fer amb tota l'energia del procés, com ho podem fer o quan ho podem fer.

Resulta xocant que dins del territori mental "sobiranista" es puguin escoltar, en plena repressió, acusacions tan poca soltes i inapropiades com les del gestor cultural Xavier Fina a TV3 (*Tot es mou*, dia 6 de febrer) per rebatre una intervenció de Ramon Cotarelo quan el va titllar d'irresponsable per venir "des de fora" a atiar la crispació amb la seva manera de parlar. Com se sap, Cotarelo és ciutadà de Catalunya, té apamat l'Estat que ens està jutjant i comprimint, és un home valent i un defensor sense complexos de la nostra causa.

Tampoc li va tremolar el pols, però sí una mica la memòria, a l'exvicepresident Oriol Junqueras en la seva darrera tribuna al diari monàrquic *La Vanguardia* del passat 9 de febrer, quan va utilitzar cada dos per tres, com si res, l'eufemístic i

arnat recurs del “dret a decidir”, en lloc del clar i net dret a l'autodeterminació. Peus de plom. Ara resulta que hem de regenerar altre cop Espanya, però des de les esquerres, si ens refiem de la nova tesi política que ens invoca a la lluita antifeixista amb els companys demòcrates de l'Estat. La llibertat de Catalunya passa per Madrid, pensa el líder empresonat, mentre no siguem molts més. Com sempre. Quants més? No se sap.

L'expresident Artur Mas també s'ha afegit al pragmatisme “màgic”. En el programa *Més 3/24* del passat 11 de febrer no va tenir cap inconvenient en proposar una solució d'abracadabra per a Catalunya: un referèndum amb una pregunta, o dues, fruit del resultat d'una proposta de las Cortes de la metròpoli i del Parlament autonòmic després del diàleg i de l'acord de la majoria de les forces polítiques. És a dir, si el vam entendre bé, un morrió per a vint anys més sense cap mena de garantia. Potser la del Tribunal Constitucional. Això sí, també es declarava sobiranista.

Resulta sorprenent que el protagonista de la filigrana que va servir per aprovar en primera instància aquell Estatut –i de pas victimitzar ERC– que més tard ens el van rebregar a la cara, s'atreveixi a plantejar una solució fantasiosa i a la baixa. No ha estat l'única pirueta de l'expresident si recordem el canvi de naturalesa del 9N del qual també n'ha sortit lamentablement escaldat. Amb tot, té el valor de parlar sobre el nostre futur en lloc de fer un pas al costat, tal com es va comprometre i com les evidències l'haurien d'aconsellar, sobretot per preservar el bon nom pel seu paper en un moment determinat del procés.

Si des de Catalunya estant, tinguéssim el ferm convenciment que aquesta és una batalla entre dues nacions, d'un combat antic, tossudament recurrent i no resolt, sabríem que ens cal adoptar plantejaments netament nacionals. Ja no és hora de defensar la “democràcia a l'espanyola”, sinó la llibertat de Catalunya. Mai havíem reunit tanta força col·lectiva, tan

conscienciada i tan mobilitzada, com ara. Més de dos milions de persones actives saben que el millor per als nostres fills i néts és aplicar el nostre dret a determinar-nos independents i lliures sense embuts. De la mateixa manera que aspiren a fer-ho totes les nacions sotmeses que han arribat a un alt grau de consciència del seu atropellament. Cal insistir als nostres representants polítics, també a les entitats, que els dubtes i les picabaralles partidistes no faran altra cosa que incrementar el patiment de la ciutadania i, probablement, ens abocaran a una desorientació col·lectiva i a una pèrdua de la dignitat nacional difícil d'assumir durant dècades. L'alternativa és ben evident: l'absoluta residualització per via traumàtica o homeopàtica.